

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: M. M., zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem**, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 11.12.2015, č.j. 80060/2015/ODSH/8,

t a k t o:

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Účastníci n e m a j í právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle ust. § 92 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“) zamítnuto jako opožděné odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 4.6.2015, č.j. OSA/P-1607/13-D/60, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti pravidlům silničního provozu. Žalobu odůvodnil následujícím způsobem:

Žalobce předně tvrdil, že když podal odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, resp. proti rozhodnutí o přestupku, a to dne 18.6.2014, tak ho „*podal včasně*“. Žalovaný posuzoval včasnost totožné písemnosti podané k poštovní přepravě až dne 26.10.2015, ačkoliv odvolání bylo podáno již 18.6.2014, přičemž toto podání sice „*trpělo vadou, a to absencí podpisu žalobce*“, tuto vadu však měl odstranit správní orgán dle § 37 odst. 3 správního řádu výzvou k odstranění vady podání. Tuto výzvu správní orgán vyhotovil, avšak účastníkovi jej nedoručil. Dále žalobce namítl, že usnesením správního orgánu ze dne 21.1.2014 byl žalobci určen jako opatrovník zmocněnci, kterého si zvolil jako zástupce, tato výzva nikdy nezanikla, výzva k odstranění vad měla být doručována přímo jemu, tedy žalobci jako opatrovníkovi svého zástupce. Správní orgán měl o zrušení opatrovnictví rozhodnout usnesením nebo vyrozumět účastníka o zrušení ustanovení opatrovníkem. Zrušení opatrovnictví a obnovení zastoupení je takovým úkonem, o kterém měl být žalobce vyrozuměn. Dále žalobce tvrdil, že zástupce (jak bude dále uvedeno, jedná se o všeobecně soudům a správním orgánům známého P. K., který zastupuje přestupce velmi často v těchto věcech) požádal o doručování písemnosti na jeho elektronickou adresu pro doručování, výzva k odstranění vady podání nebyla vypravena na tuto elektronickou doručovací adresu zástupce žalobce. Podání učiněné dne 26.10.2015 bylo pouhým odstraněním vady podání, tj. doplněním podpisu na podané odvolání. Vada podání byla odstraněna dříve, než bylo o odvolání rozhodnuto. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah odvolání, popsal skutkový stav věci a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění, (dále jen „*s.ř.s.*“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Magistrát města Pardubic jako správní orgán I. stupně vydal v dané přestupkové věci příkaz dne 2.12.2013, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění. Po doručení tohoto příkazu žalobci obdržel správní orgán I. stupně odpor proti tomuto příkazu ze dne 18.12.2013, který podal P. K., přičemž tento zmocněnec, jak je známo podepsanému soudu nejen z jeho rozhodovací činnosti, ale i z rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu a jiných soudů rozhodujících ve správním soudnictví v České republice, hojně zastupuje žalobce v přestupkových věcech, přičemž využívá různých účelových a obstrukčních prostředků k tomu, aby byli žalobci v přestupkových věcech zbaveni odpovědnosti za přestupky, resp. aby za pomoci těchto obstrukčních metod došlo k prekluzi odpovědnosti za přestupky (jak bude dále ještě podrobně uvedeno). Zároveň v tomto odporu P. K. uvedl adresu pro doručování na e-mailovou adresu, přičemž tvrdil v tomto odporu, že „*uvedená e-mailová adresa je uzpůsobena pro příjem podání v souladu s příslušnými ustanoveními zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů a zák. č. 127/2005 Sb.*“. Na tomto místě je tedy třeba již konstatovat, že žalobce v žalobě (odst. 9) mylně uvádí, že v tomto odporu požádal o doručování písemností na adresu ..., když zcela úmyslně či neúmyslně uvedl tuto elektronickou adresu bez použití diakritiky (pouze „*za*“, když v odporu je uvedeno „*zá*.“). Zároveň, jak soud ještě podrobně uvede, P. K. v této části odporu neuvedl pravdivé údaje, neboť obě el. adresy jsou pro příjem elektronických podání nezpůsobilé. Je sice pravdou, že správnímu orgánu byly zaslány dva odpory proti příkazu, přičemž v prvním byla uvedena zmíněná el. adresa bez diakritiky, tj. jako ..., avšak

tento odpor nebyl podepsán, proto je třeba konstatovat, že bylo třeba vycházet ze zmocněncem podepsaného odporu proti příkazu ze dne 18.12.2013 (čl. 16), ve kterém je uvedena el. adresa, na kterou chtěl P. K. doručovat, a to již s diakritikou, tj. ... Není tedy pravdou, že by žalobce požadoval zasílání na elektronickou adresu ..., protože v předchozím odporu byla uvedena tato adresa bez diakritických znamének. Ale to už je součástí obstrukčního postupu zmocněnce P. K., který postupně uvádí správním orgánům různé el. adresy a požaduje doručování na tyto adresy. Podstatné je, že v dané věci mělo právní účinky podání – odpor, který byl P. K. podepsán a označoval el. adresu s uvedenou diakritikou, tj. ... Ostatně, jak vyplývá ze správního spisu, správní orgán se pokusil doručovat písemnosti na obě tyto adresy, avšak neúspěšně.

Uvedený závěr potvrdil i Poradní sbor ministra vnitra ke správnímu řádu v závěru č. 50 ze dne 11.12.2006, ve kterém uvedl, že *„Chybí-li u podání vlastnoruční podpis podatele, není stvrzeno, že podatel se ztotožňuje s obsahem podání a správní orgán, nebyla-li náprava přes jeho výzvu zjednána, se nebude podáním zabývat.“*

Krajský soud se s tímto závěrem ztotožňuje s tím, že pokud u podání chybí podpis podatele, tak se jedná o anonymní podání, které trpí podstatnou vadou, přičemž toto podání lze nepochybně považovat za právní úkon, kdy je třeba vycházet ze skutečnosti, že učiněné podání je projevem vůle, na jehož základě vzniká právo podatele na to, aby se správní orgán podáním zabýval, a tomu koresponduje povinnost správního orgánu vyřídit podání zákonem předvídaným způsobem. V případě anonymního podání se však nejedná o dostatečně určité projevení vůle (není zřejmé, kdo je činí) a z tohoto důvodu vzniká nejistota o oprávnění takové osoby podání učinit. Jestliže by bylo připuštěno anonymní podání jako řádné podání, znamenalo by to narušení právní jistoty a ve svém důsledku by to mohlo vést k obcházení zákona, neboť kdokoliv, kdo by nebyl k učinění podání oprávněn, by jej mohl učinit jako anonymní. Připuštění anonymního podání by rovněž mohlo být v rozporu se zásadou rovnosti zakotvenou v § 7 odst. 1 správního řádu, podle níž mají dotčené osoby při uplatňování svých procesních práv rovné postavení. V dané věci se správní orgán pokusil o odstranění této vady, čímž dostal svým zákonným povinností a podle názoru krajského soudu nebyl vzhledem ke zkušenostem P. K. ze správních řízení a osoby nepochybně znalé platné právní úpravy týkající se přestupkového správního řízení poučovat tuto osobu, že se takovým podáním v případě nedoplnění této základní zákonné náležitosti nebude správní orgán vůbec zabývat. To snad musí být jasné každému, kdo ve vztahu k orgánu veřejné moci učiní nějaký právní úkon, že takový úkon asi musí být podepsán, tj. že podpis je nepochybně základní náležitostí takového podání a když tento chybí, takže se jedná o anonymní podání, se kterým se zabývat správní orgán přece nemůže.

Ostatně obdobné závěry týkající se této adresy jsou obsaženy i v konstantní soudní judikatuře (např. ve věci řešené Krajským soudem v Ústí nad Labem, pobočkou v Liberci, v řízení vedeném pod sp.zn. 60A 4/2015; podepsaný soud řešil tuto problematiku v řízení vedeném pod sp.zn. 52A 23/2015, sp.zn. 52A 115/2014). Z té vyplývá, že stejná otázka byla předmětem dokazování v tomto soudním řízení, když v něm zastupoval žalobce sám P. K. a tvrdil, že k této adrese má vydaný certifikát, když tvrdil, že *„certifikát k el. adrese ... má vydaný od certifikační autority Post Signum“* (srov. protokol z jednání podepsaného soudu ze dne 14.10.2015, který byl čten v rámci dokazování v tomto soudním řízení). Následně z doručeného vyjádření Post Signum dne 26.11.2015 však vyplývá opak, tedy z něj vyplývá nepravdivost tohoto tvrzení P. K. (což pro soud není vůbec překvapivým zjištěním vzhledem

k dosavadním zkušenostem s touto osobou, a to nejen tohoto soudu), neboť tato certifikační autorita uvedla ve vyjádření ze dne 23.11.2015, že „*k elektronický adrese ... nebyl naší certifikační autoritou Post Signum vydán žádný kvalifikovaný či komerční certifikát*“ a dokonce (!), že „*naše certifikační autorita Post Signum technicky neumožňuje vydat certifikát s diakritikou v e-mailové adrese*“.

P. K. totiž používá totiž různé e-mailové adresy zcela účelově, s obstrukčními cíli. Nejprve se jedná o takovou adresu, pro kterou vydán některou důvěryhodnou certifikační autoritou kvalifikovaný certifikát, jak často tvrdí v žalobách (srov. např. ve věci řešené podepsaným soudem pod sp.zn. 52A 23/2015 či sp.zn. 52A 115/2014), takže údajně může potvrzovat přijetí datových zpráv zaručeným elektronickým podpisem, poté však požaduje zaslání písemností od správních orgánů elektronicky na elektronickou adresu, pro kterou však takový certifikát vydán nemá (to se týká zejména výše zmíněné el. adresy udané v odporu proti příkazu, tj. el. adresa ... týká se to i této adresy bez diakritiky, tj. ...), takže nemůže ani potvrzovat tyto zprávy zaručeným elektronickým podpisem (viz výše uvedené vyjádření České pošty – Post Signum ze dne 23.11.2015, kterým bylo vyvráceno tvrzení P. K. o existenci zmíněného certifikátu v řízení vedeném zdejším soudem pod sp.zn. 52A 23/2015, přičemž touto zprávou byl proveden důkaz i v tomto soudním řízení, přičemž z tohoto vyjádření zároveň ani nevyplývá, že by P. K. měl zřízenou další el. adresu bez diakritiky, tj. ...; ostatně k tomuto tvrzení důkazní břemeno nesl žalobce, ten měl prokázat tvrzení o tom, že by k těmto adresám měl vydán platný certifikát, tj. měl soudu předložit vyjádření některé z certifikačních autorit, toto břemeno ale neunesl, jak by také mohl, když takový certifikát neexistuje a P. K. tyto adresy používá jen účelově). Ostatně obdobné zkušenosti má např. Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci (jeho rozsudek ze dne 16.7.2015, č. j. 60 A 4/2015, a v neposlední řadě se k této problematice týkající se zmíněné adresy vyjádřil i NSS v rozsudku ze dne 15.9.2015, č.j. 8 As 57/2015-46). Z této rozhodovací činnosti tak vyplývá, že použití el. adresy bylo účelové, když se v podstatě ani o žádnou platnou el. adresu nejednalo, neboť z ní nebylo možné potvrzovat zprávy zaručeným el. podpisem, protože pan K. uvádí úmyslně nepravdu, když tvrdí, že k této el. adrese má vydaný certifikát certifikační autoritou Post Signum (jak vyplývá z vyjádření Post Signum ze dne 23.11.2015, tak Post Signum ani technicky neumožňuje vydat certifikát s diakritikou v el. adrese (viz výše). Krajskému soudu je známo, že následně v žalobách, které sepisuje a podává advokát Mgr. Jaroslav Topol, který „*nikoliv náhodou*“ zastupuje v obdobných přestupkových věcech, tvrdí, že zprávy v el. podobě by bylo možné přece potvrzovat jejich přijetí z jiných e-mailových adres se zaručeným el. podpisem. To sice možné je, avšak stále je třeba mít na paměti, že povinnost správního orgánu doručovat na elektronickou adresu sdělenou účastníkem dle § 19 odst. 3 správního řádu není absolutní a „*jestliže písemnost nelze z objektivních technických důvodů, který zjevně nejsou dočasného či nahodilého charakteru, vůbec odeslat (zde e-mailová adresa účastníka v přestupkovém řízení obsahující diakritická znaménka), je možné doručit písemnost, jakoby adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 24.7.2015, č.j. 8 As 55/2015-26), který se týkal obdobné věci, přičemž el. adresa zmocněnce žalobce rovněž obsahovala diakritická znaménka), přičemž je třeba zdůraznit právě zmíněný účel doručování na el. adresu sdělený účastníkem řízení, kterým je snaha o urychlení přestupkového řízení. Pokud žalobce v žalobě tvrdil, že „*žalobce měl zájem na rychlém projednání jeho věci, zmocněnec žalobce proto požádal správní orgán o doručování písemností e-mailovou zprávou*“, tak soudu nedoložil, jak tím, že uvedl el. adresu v podstatě nepoužitelnou, bez platného certifikátu, obsahující diakritická znaménka, mohl přispět k urychlení řízení. Přece již na „první pohled“ muselo být zřejmé, navíc nezastupoval

přestupce poprvé, že z takové adresy vůbec nebylo reálně možné potvrzovat přijetí el. zpráv platným elektronickým podpisem. A i kdyby k němu byl vydán, což nebyl (srov. argumentace soudu viz výše), tak si musel být přinejmenším vědom, že na takovou adresu z technických důvodů nebude možné vůbec takové písemnosti elektronicky zasílat. Soud nepochybuje o tom, že uvedení takové adresy bylo pouze jedním z bohaté škály obstrukčních a účelových prostředků, který P. K. ve své „činnosti“ snažil se zbavit odpovědnosti přestupců za spáchané přestupky již všeobecně známý, jak vyplývá z rozhodovací činnosti nejen tohoto soudu, ale i NSS).

Zástupce žalobce tak v žalobě pouze tvrdil, že uvedením této adresy se snažil urychlit řízení, opak byl však pravdou, přičemž ani ze spisu nevyplývá žádná skutečnost svědčící o tom, že by takový postup (sdělení el. adresy s diakritickým znaménkem, navíc el. adresy bez platného certifikátu s nemožností potvrzovat zprávy zasílané elektronicky platným elektronickým podpisem) zvolil zmocněnec žalobce za účelem urychlení řízení. Proto správním orgánům ani nevznikla povinnost doručovat mu na jeho el. adresu a ani mu nevznikla povinnost mu sdělovat, že mu na el. adresu elektronicky písemnosti zasílat nebude. Takový postup může zvolit správní orgán jen v případě, že by došlo k urychlení řízení (§ 19 odst. 3 správního řádu). Zvolený postup tedy nebyl náhodný, sloužil nikoliv k urychlení řízení, ale k jeho zpomalení, což již je ze strany tohoto zmocněnce jednáním in fraudem legis, přičemž takové jednání právní ochrany nepožívá. Pokud tedy P. K. takovou adresu správním orgánům, ke které certifikát neměl, sdělil, tak určitě to nebylo proto, aby tím přispěl k urychlení řízení (pokud ano, tak by to muselo vyplývat z konkrétních okolností, nakonec ani sám takové v žalobě neuvedl a nejsou patrné ze správního spisu). Vzhledem ke zkušenostem s touto osobou má soud účel jeho jednání za zcela jasný, tj. znemožnit přijímání datových zpráv a později namítat nedostatky v doručování ze strany správního orgánu a domáhat se prostřednictvím žaloby, nikoliv náhodou podané advokátem Mgr. Topolem, zrušení žalovaného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému.

Navíc podle nejnovější judikatury NSS **povinnost správního orgánu doručovat na elektronickou adresu sdělenou účastníkem dle § 19 odst. 3 správního řádu z roku 2004 není absolutní a „jestliže písemnost nelze z objektivních technických důvodů, které zjevně nejsou dočasného či nahodilého charakteru, vůbec odeslat (zde emailová adresa zástupce účastníka v přestupkovém řízení obsahující diakritická znaménka), je možné doručit písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal (§ 19 odst. 8, 9 správního řádu)“** (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, čj. 8 As 55/2015-26). I v dané věci obsahovala el. adresa zmocněnce žalobce diakritická znaménka. Zároveň nelze vyslovit ani podiv nad tím, že elektronickou adresu obsahující diakritická znaménka zvolila právě osoba vystupující v řízení před správními orgány jako zástupce účastníků, u níž se předpokládá, že jí budou doručovány písemnosti ze strany různých správních orgánů, jejichž úroveň technické vybavenosti a dostupnost moderních technologií či programů může být často zcela odlišná. I samotná **volba této el. adresy s diakritickým znaménkem dle názoru krajského soudu totiž nebyla náhodná. Jistě, i takovou adresu si lze zvolit, ale proč potom k ní neměl P. K. vydán kvalifikovaný certifikát (jak bylo uvedeným dokazováním zjištěno) a proč by zaslání potvrzení o doručení datové zprávy učinil z jiné el. adresy, za účelem urychlení řízení? Nikoliv, naopak, on moc dobře ví, že na el. adresu s diakritickým znaménkem se správním orgánům nedaří doručovat (viz cit. rozsudek NSS).**

Účastník řízení nese zodpovědnost za zvolený způsob komunikace se správním orgánem a musí akceptovat rozdíly, které jsou spojeny s jednotlivými druhy komunikačních prostředků (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2008, čj. 8 Afs 55/2008 – 70, nebo usnesení ze dne 9. 8. 2012, čj. 9 As 100/2012 – 29). E-mailová komunikace je přitom charakteristická neprůkazností a nedostatkem garance dojití zaslaných zpráv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu 16. 7. 2015, čj. 9 As 261/2014 – 44). Účastník řízení, který požádal o doručování na elektronickou adresu podle § 19 odst. 3 správního řádu, proto **musí počítat s rizikem nedojití datových zpráv a musí být připraven přijímat případně i písemnosti doručované poštou ve smyslu § 19 odst. 8 a 9 správního řádu.** Účelem možnosti požádat o doručování na elektronickou adresu je přitom urychlení řízení, nikoliv umožnění procesních strategií vytvářejících prostor pro následné uplatňování námitek procesních pochybení. *„Volba zástupce je, stejně jako volba způsobu komunikace se správním orgánem (viz výše), odpovědností účastníka řízení; pokud si zvolí zmocněnce, jehož strategií je procesní pasivita a vyhýbání se doručování, nese s takovou strategií spojená rizika.“* (srov. rozsudek NSS ze dne 15.9.2015, č.j. 8 As 57/2015-46).

Jestliže zmocněnec zvolil pro doručování el. formu komunikace, musel tak vyjádřit souhlas s tímto způsobem komunikace včetně všech s ním spojených nedostatků a omezení. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 9.8.2012, č.j. 9As 100/2012-29 *„je odpovědností účastníka řízení, jaký zvolí procesní postup, včetně volby komunikačních prostředků se soudem a akceptace rozdílů, které z povahy jednotlivých komunikačních prostředků uplynou“*, přičemž *„doručování na el. adresu (e-mailem) není průkazné a ze strany veřejné moci garantované (oproti systému datových schránek), proto také procesní předpisy účinnost doručení svazují s aktivním jednáním na straně adresáta v podobě potvrzení doručení ve stanovené lhůtě, opatřené nadto uznávaným el. podpisem adresáta“* (srov. rozsudek NSS ze dne 16.7.2015, č.j. 9As 261/2014-44). Jestliže si účastník řízení zvolí doručování na el. adresu, tedy i v případě, pokud odešle odvolání elektronicky do el. podatelny správního orgánu, **musí nést riziko spočívající v tom, že e-mailová komunikace je považována za nezaručenou, musí proto počítat s možností, že e-mailová zpráva nemusí být z různých důvodů doručena** (srov. upozornění v souvislosti s používáním e-mailu při komunikaci se soudy na serveru www.justice.cz, srov. rozsudek NSS ze dne 31.10.2014, č.j. 7Afs 113/2014-33). Dalším znakem e-mailové komunikace je její zásadní **neprůkaznost** (srov. rozsudek NSS ze dne 16.7.2015, č.j. 9As 261/2014-44). A jak je zcela výstižně uvedeno v rozsudku NSS ze dne 4.9.2015, č.j. 8As 6/2015-37, *„je třeba rozlišovat mezi doručováním písemností správním orgánem prostřednictvím e-mailu podle § 19 odst. 8 věta druhá a třetí a e-mailovým podáním účastníka řízení vůči správnímu orgánu, popř. soudu. V případě podání účastníka řízení je rozhodný okamžik dojití podání správnímu orgánu či soudu; proto pro zachování lhůty nestačí, je-li podání odesláno e-mailem poslední den lhůty (srov. např. usnesení NSS ze dne 11.8.2006, č.j. 8Afs 82/2006-68, nebo rozsudek č.j. 7Afs 113/2014-33). Pokud by účastník doložil odeslání písemnosti printscreenem e-mailového klienta či obdobnou formou záznamu o odeslání e-mailu, prokázal by pouze odeslání podání, nikoliv zda (a kdy) podání došlo soudu či správnímu orgánu, a to i pokud by v daném případě nebyl důvod pochybovat o pravosti důkazu odeslání e-mailu. Naproti tomu podle § 19 odst. 8 správního řádu správní orgán doručuje, jakoby účastník nepožádal o doručení na el. adresu (tedy zejména poštou na adresu trvalého pobytu), nepotvrdí-li adresát přijetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání e-mailu. Rozhodnou skutečností je tedy již samotné odeslání e-mailu bez ohledu na to, zda se zpráva dostala do dispozice serveru adresáta. Nejedná se přitom o výraz*

nerovnosti mezi povinnostmi správního orgánu a účastníka řízení, ale o dvě strany těžce mince. Činí-li účastník úkon vůči správnímu orgánu prostřednictvím e-mailu, tedy nezaručeným prostředkem komunikace, je na něm, aby zjistil, zda podání skutečně došlo“ (srov. rozsudek NSS ze dne 4.9.2015, č.j. 8As 6/2015-37, bod 13).

V neposlední řadě je nutné poukázat na skutečnost, že na takové **doručování nemá účastník správního řízení podle platné právní úpravy žádný zákonný nárok**, a lze takto doručovat elektronickou cestou zejména pouze v případě, jestliže to může přispět k urychlení řízení (§ 19 odst. 3 správního řádu). Pokud tedy v dané věci bylo zcela zřejmé, že zmíněnému účelově a obstrukčně jednajícímu zmocněnci žalobce P. K. nelze doručovat tak, že by to přispělo k urychlení řízení, ba právě by takový způsob doručování přispěl naopak ke zpomalení řízení, tak správní orgán byl oprávněn doručovat P. K. tak, jako by o doručování na zmíněnou elektronickou adresu nepožádal, aniž by byl povinen tuto skutečnost P. K. sdělovat (jednání in fraudem legis nepožívá právní ochrany). A o tom, že P. K. jedná jako obecný zmocněnec při zastupování řidičů v přestupkových řízeních a provozovatelů vozidel v řízeních o takovém správním deliktu účelově a obstrukčně, přičemž tato skutečnost je dostatečně známá i správním orgánům, nemá soud žádných pochybností (viz argumentace soudu výše). Ostatně to vyplývá i z judikatury NSS (srov. rozsudek NSS z 15.9.2015, č.j. 8 As 57/2015-46 a zejména rozsudek NSS ze dne 22.10.2015, č.j. 8 As 110/2015-46 vydaný v obdobné věci).

Uvedený postup P. K. nevybočuje z jeho účelové a obstrukční činnosti, kterou je on a jeho bratr J. K. a řada dalších zmocněnců zastupujících v přestupkových věcech (K. S., M. V., M. J. atd.) známý nejen z rozhodovací činnosti tohoto soudu, ale zejména Nejvyššího správního soudu.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem týkajícím se závěrů o účelovém a obstrukčním jednání P. K., které se týkalo uvedení této v podstatě neplatné elektronické adresy, když ani nebyl povinen správní orgán se pokusit na tuto el. adresu (prakticky neplatnou) doručovat, když i správnímu orgánu je osoba P. K. a zejména jím uváděná zmíněná adresa již dostatečně známá, tedy správní orgán byl oprávněn sám dospět k závěru, že by doručování na tuto „el. adresu“ nevedlo k urychlení řízení, ba právě naopak. Přesto se správní orgán I. stupně pokusil doručovat na tuto „el. adresu“, jak vyplývá ze správních spisů (čl. 21), přičemž zmocněnci K. zaslal na tuto adresu (a ještě pro jistotu na adresu bez diakritického znaménka, tj. ...) upozornění, že pokud nepotvrdí v souladu s ust. § 19 odst. 8 správního řádu následující pracovní den převzetí zasílané písemnosti elektronicky, tak mu budou další písemnosti zasílány správním orgánem takovým způsobem, jakoby o doručení na elektronickou adresu nepožádal, což je v souladu s platnou právní úpravou. Kdyby se P. K. opravdu jednalo, jak tvrdí v žalobě, o to, aby řízení bylo urychleno, tak by na takovou zprávu, resp. upozornění správního orgánu reagoval. Výzva k odstranění vady odvolání, které nebylo podepsáno, tak ani nemohla být odeslána na tuto adresu, neboť jak vyplývá z předchozí argumentace soudu, na takovou „el. adresu“ nebylo vůbec možné ani doručovat, když udání této adresy ze strany P. K. bylo jednáním in fraudem legis, které právní ochrany nepožívá. Navíc se správní orgán pokusil neúspěšně na tuto el. adresu doručit a proto nebyl nadále povinen doručovat na tuto adresu, když takový postup by rozhodně nevedl k urychlení řízení, ba právě naopak, o což se zcela evidentně P. K. jednalo. Ostatně o tom, že P. K. převzetí písemností doručovaných na tuto jím udanou „el. adresu“ nepotvrdil, svědčí i záznam učiněný správním orgánem I. stupně do spisu (čl. 27).

Ze správního spisu dále vyplývá, že usnesením ze dne 21.1.2014 byl P. K. ustanoven opatrovník, a to žalobce, a to právě z důvodu, že se P. K. nepodařilo prokazatelně doručovat. P. K. totiž použil další svůj obstrukční prostředek, když si nechal zapsat v evidenci obyvatel doručovací adresu na Santa C. de T., přičemž je již všeobecně známo, že tento postup P. K. byl vyhodnocen jako obstrukční (srov. nejen rozsudek podepsaného soudu ze dne 12.6.2014 ve věci sp.zn. 52A 87/2013, ale i rozsudek NSS ze dne 26.1.2015, č.j. 8As 109/2014-70). Proti tomuto usnesení bylo podáno odvolání žalobcem, které však nebylo podepsáno a správní orgán vyzval žalobce k odstranění vad tohoto odvolání, směřujícího proti rozhodnutí správního orgánu o ustanovení opatrovníka. Po odstranění této vady bylo odvolání proti zmíněnému usnesení o ustanovení opatrovníka zamítnuto jako opožděné (rozhodnutí žalovaného ze dne 19.3.2014 – čl. 56 správního spisu). Následně, dne 4.6.2014, vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o přestupku, které bylo dne 5.6.2014 doručováno zmocněnci žalobce na jeho novou doručovací adresu zapsanou v evidenci obyvatel (M. XXXX, Praha 1 – srov. čl. 67 správního spisu), a protože adresát nebyl zastižen, bylo mu zanecháno poučení a byl vyzván vyzvednutí zásilky – rozhodnutí o přestupku, což neučinil, proto došlo k doručení rozhodnutí o přestupku fikcí dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu, a to dne 16.6.2014 (což žalobce ani v žalobě nepopírá). Posledním dnem odvolací lhůty byl tak den 1.7.2014, což též žalobce v žalobě ani nepopírá. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobce podal odvolání proti tomuto rozhodnutí až dne 26.10.2015, tedy toto odvolání správně vyhodnotil žalovaný v žalovaném rozhodnutí jako opožděné. Jak vyplývá ze správního spisu, správnímu orgánu sice bylo doručeno dne 19.6.2014 podání označené jako „odvolání“, toto však nebylo podepsáno a k odstranění tohoto nedostatku zmíněného podání byl zmocněnec P. K. vyzván výzvou k odstranění vad podle § 37 odst. 3 a § 82 odst. 2 správního řádu, když uvedené podání jednak neobsahovalo nejen podpis, ale neobsahovalo ani odvolací důvody. Tato výzva k odstranění vad byla správně zaslána zmocněnci žalobce P. K. na jeho zmíněnou doručovací adresu M. XXXX, Praha, když správní orgán nebyl vůbec povinen doručovat na zmíněnou el. adresu ... a ani na adresu ... (jak soud již výše uvedl, na tyto obě el. adresy se pokusil správní orgán I. stupně doručovat, ale neúspěšně, proto správní orgán správně postupovat při doručování tak, jakoby tento zmocněnec žalobce o doručování na el. adresu nepožádal, navíc žalobce neprokázal, že by k těmto el. adresám měl vydán platný certifikát a mohl tak potvrzovat přijetí těchto zpráv zaručeným el. podpisem). Jak vyplývá zároveň ze správního spisu, tato výzva k odstranění vad byla doručena rovněž fikcí dne 3.7.2014, přičemž vady zmíněného podání (neexistence podpisu, odvolání neobsahovalo odvolací důvody) nebyly odstraněny a marně tak uplynula 5 denní lhůta poskytnutá správním orgánem pro odstranění vad, aniž by v této lhůtě byly tyto vady odstraněny. Takové podání tedy nemohlo vyvolat žádné právní účinky, když jeho vady nebyly odstraněny ve stanovené lhůtě. Až po uplynutí lhůty pro odstranění vad odvolání obdržel správní orgán I. stupně podání rovněž označené jako odvolání, které obsahovalo podpis žalobce, toto podání však bylo učiněno až po uplynutí zmíněné lhůty, tedy bylo podáno na poště dne 26.10.2015, když uplynula lhůta pro podání odvolání. Správně proto bylo toto odvolání odmítnuto jako opožděné. Ve zmíněném postupu správních orgánů nenachází krajský soud žádných vad způsobujících nezákonnost tohoto rozhodnutí, když námitky uvedené v žalobě nebyly důvodné. K námitce týkající se doručování na el. adresu se již krajský soud podrobně vyjádřil, nedůvodná je i námitka o tom, že by správní orgán měl rozhodovat o zrušení opatrovnictví usnesením či vyrozumívát účastníka o zrušení jeho ustanovení, když podle § 32 odst. 8 správního řádu funkce opatrovníka zaniká, jakmile zastoupený začal být zastupován zákonným zástupcem nebo nabyl procesní způsobilosti anebo pominuly důvody, pro něž byl opatrovník ustanoven, když

tuto skutečnost správní orgán pouze poznamená do spisu, jakmile se o ní dozví, pouze v pochybnostech rozhodne usnesením, které se oznamuje pouze opatrovníkovi a opatrovanci nebo jeho zákonnému zástupci. V daném případě rozhodnutí nebyl povinen správní orgán vydávat (tj. rozhodnutí o zániku funkce opatrovníka). Není pravdou, že správní orgán měl žalobce vyzývat k odstranění vady a „*pomoci mu vadu odstranit*“, tato výtku je nedůvodná a účelová, když opak byl pravdou, avšak zmocněnec žalobce P. K. na uvedenou výzvu k odstranění vad ve stanovené lhůtě vůbec nereagoval, což je s podivem právě proto, že má přece bohaté zkušenosti se zastupováním přestupců jako obecný zmocněnec, takže mu muselo být jasné, co takové odvolání musí obsahovat, když skutečnost, že by každé podání mělo být tím, kdo jej vyhotovil, podepsáno, je přece zcela logická, přičemž nebylo třeba tohoto zmocněnce žalobce poučovat o tom, jak má být toto podání doplněno. Není tak pravdou, že podání ze dne 26.10.2015 bylo „*pouhým odstraněním vady podání*“, když vada předchozího podání odstraněna nebyla. Pokud žalobce tvrdil, že nevěděl, komu mají být písemnosti doručovány, kdo má odpovědnost za jejich přijímání, tak to byl právě žalobce, kdo si za svého zástupce zvolil účelově a obstrukčně jednajícího P. K., přičemž tuto svou odpovědnost nemůže přenášet na správní orgány a potažmo na soud. Ostatně Nejvyšší správní soud k tomu výstižně konstatoval, že „*Volba zástupce je, stejně jako volba způsobu komunikace se správním orgánem, odpovědností účastníka řízení; pokud si zvolí zmocněnce, jehož strategií je procesní pasivita a vyhýbání se doručování, nese s takovou strategií spojená rizika.*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 15.9.2015, č.j. 8As 57/2015-46). Pokud tedy P. K. nereagoval na zmíněnou výzvu, v přestupkovém řízení volil různé obstrukční postupy (sdělení výše uvedených el. adres, k nimž nemá zřízen el. podpis atd.), tak nemohl žalobce legitimně očekávat, že správní orgán bude nahrazovat činnost tohoto zmocněnce a „*pomáhat*“ žalobci v obhajobě zmíněných obstrukčních postupů poskytováním nějaké zvláštní „*pomoci*“. Navíc je již notrietou, a to vyplývající i z judikatury NSS, že P. K. volí zmíněné el. adresy s obstrukčními cíli (srov. např. rozsudek NSS ze dne 31.3.2016, č.j. 4 As 282/2015-32).

Krajský soud považoval skutkový stav v dané věci za spolehlivě zjištěný s tím, že nebylo třeba provádět jakékoliv další dokazování.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly (§ 60 odst. 1 s.ř.s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 18. ledna 2017

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení: